

[Justitsministeren.]

mende kommer Straffelovens § 242 med de høje Strafferammer til Anvendelse, hvorefter Straffen under skærpende Omstændigheder kan stige til Fængsel i 8 Aar, i Gentagelsestilfælde og hvis Afbrydelsen sker uden hendes Samtykke, endda til 12 Aar, og for Kvaksalvernes Vedkommende vil det være ligegyldigt, om Betingelserne for Lovligheden er til Stede eller ikke.

Under disse Omstændigheder og efter disse Ændringer af Strafferammerne har man fundet det rettest at foreslaa, at Straffelovens § 242 ophæves, og at der gives særlige Strafferegler i det nye Forslag, saaledes at man i dette samlet kan se samtlige Regler om Svangerskabsafbrydelse. Sager angaaende ulovlig Svangerskabsafbrydelse vil herefter langtfra ubetinget blive Nævningesager saaledes som nu, jfr. Retsplejelovens § 687 b, men dette kan formentlig heller ikke vække Betænkelighed, naar det tages i Betragtning, at Straffen for Svangerskabsafbrydelse navnlig for Kvindens Vedkommende yderligere er betydelig nedsat, og at Retsplejelovens Regler om Dømsmænds Medvirken i Straffesager vil være traadt i Kraft forlængst, naar dette Forslag bliver til Lov. Derimod bliver der Spørgsmaal om Behandling som Nævningesag, naar de i Retsplejelovens § 687 a indeholdte almindelige Betingelser for en Sags Behandling under Medvirken af Nævninger er opfyldt, det vil sige, at Sagen angaar en Forbrydelse, for hvilken Loven, uden at saadant er betinget af erhvervs- eller vanemæssig Udøvelse eller af Gentagelse, hjemler Straf af Fængsel i 8 Aar eller derover.

Hermed tror jeg at have givet en tilstrækkelig grundig Redegørelse for de stedfundne Overvejelser og disses endelige Resultat, og med Hensyn til de yderligere Bemærkninger, der kunde være Grund til vedrørende de enkelte Paragraffer i Forslaget, tør jeg nøjes med at henvise til Bemærkningerne til dette. Kun er der to Bestemmelser, som jeg mener endnu at burde nævne ved denne Lejlighed, nemlig § 3, hvor der bl. a. staar, at Justitsministeriet ikke mener, at Indgrebene bør kunne foretages paa en Privatklinik, og § 7, hvorefter det maa anses for paakrævet, at der fra Samfundets Side ydes en svanger Kvinde, der nærer Ønske om at gennemføre sit Svangerskab, enhver Støtte til dette Ønskes Opfyldelse. Men saa maa Samfundet ogsaa søge at fjerne enhver Paavirkning i modsat Retning fra hendes nærmeste. Interessen her kan være højst forskellig, men er i Regelen af egoistisk-økonomisk Art: at

slippe for Alimentationsbidrag, for Ægtemandens Vedkommende for Udgifterne ved Barnets Fødsel og senere Underhold, for Forældrene den paa rene Familiehensyn grundede Misfornøjelse eller Ængstelse for en Forringelse af Kvindens Chancer paa Grund af Fødselen. Det foreslaas derfor, at den, der ved ulovlig Tvang eller ved Trusler af nærmere angiven Art formaar en Kvinde, der selv ønsker at gennemføre sit Svangerskab, til at lade dette afbryde, straffes med Fængsel i indtil 2 Aar, selv om Afbrydelsen finder Sted under Jagttagelse af de herom givne Regler; Straffen er dog, saafremt vedkommende formaar Kvinden til at lade Indgrebet foretage af en ikke-autoriseret Læge, Fængsel i indtil 4 Aar. Denne Bestemmelse er, indrømmer jeg, ikke videre venlig over for Mændene, selv om den ikke er paavirket af de voldsomme Udtryk om Mændenes Ansvarsløshed, der findes i Sovjetruslands Materiale.

Men i øvrigt skulde man gennem dette Lovforslag, naar det først træder i Kraft den 1. April 1938 — altsaa efter at Befolkingskommissionen formentlig har haft Lejlighed til at udarbejde sine Forslag om Mødrehjælp, og Amterne har faaet indrettet de før omtalte nødvendige Kliniker i Forbindelse med Sygehusene —, derefter have faaet den Orden i dette Samfundsspørgsmaal, som det efter Forholdene i det hele er muligt at naa, og en Ordning, der formentlig i det store hele vil være den, som Befolkningens store Flertal vil anse for den mest forsvarlige. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale dette vigtige Lovforslag til en forstaaende og velvillig Behandling i dette høje Ting.

I Forbindelse med dette Hovedforslag stilles der altsaa et andet Forslag, som jeg allerede har nævnt, Forslag om at ophæve den borgerlige Straffelovs § 242, og endelig maa i denne Forbindelse endnu — som ogsaa nævnt — fremsættes et Forslag til Lov om Ændring i § 235 i Borgerlig Straffelov af 15. April 1930.

Svangerskabskommissionen havde ogsaa til Opgave at undersøge, om der var Grund til at ændre Borgerlig Straffelovs § 235, hvori der fastsættes Bødestraf for den, som ved Bekendtgørelse eller paa anden Maade henvender sig til Almenheden eller til ukendte Personer eller ubestemte Kredse med Tilbud om Salg af Genstande, der er tjenlige til at forebygge Følger af Samleje. Svangerskabskommissionens Flertal, de samme 18 før nævnte Medlemmer, anser Formuleringen af § 235 for uheldig, naar den foreskriver, at Handelen med de nævnte